

Що таке істина? — Перший номер

Структура істини: Одкровення, пророчі паралелі та Альфа й Омега

Jeff Pippenger

2023-08-05

Перш ніж перейти до питання про те, що таке істина, зауважимо, що ми розпочали це дослідження з перших трьох віршів першого розділу Об'явлення, а згодом додали статтю про Іллю. Декілька цілей цих досліджень полягають у тому, щоб визначити роль Сполучених Штатів у пророцтвах, розкрити звістку Об'явлення Ісуса Христа, розпізнати роль пророків як символів Божого народу та розглянути значення й наслідки твердження, що Ісус є Альфа. Ми показали, що перші три вірші Об'явлення узгоджуються й збігаються з останніми віршами книги Об'явлення, і в обох випадках — на початку і в кінці — Ісус називає себе Альфою й Омегою, початком і кінцем, першим і останнім.

Ми використали коротке обговорення Іллі у другому дослідженні, щоб продемонструвати, що вступні вірші Біблії узгоджуються із завершальними віршами як Старого, так і Нового Завіту, а також що вступні вірші Нового Завіту узгоджуються з початком або завершенням Біблії незалежно від того, як її розглядати — як єдине ціле чи як два Завіти.

Ще один аспект, який ми прагнемо розвинути, — це розуміння того, що Божественність діяла так, щоб поступово відкривати Божество протягом історії. Ось чому ми зазначали, що в міру руху часу в біблійній темі завітної історії Бог крок за кроком усе більше відкривав Свій характер через символізм Своїх різних імен. Всемогутній Бог говорив до Авраама, і той самий Бог говорив до Мойсея, але повідомив Мойсеєві, що відтоді Його ім'я має бути відоме як Єгова. А коли прийшов Христос, Він представив Себе іменем, яке було невідоме у Старому Завіті, за винятком одного згадування цього імені в устами вавилонянина в третьому розділі книги Даниїла. Ісус не лише засвідчив, що Він — Єдинородний від Отця, але й у тій конкретній завітній історії назвав Себе Сином Людським. Бог також дав міллеритському адвентизму ім'я, коли вступив у завіт на початку адвентизму.

«У цей час, коли ми так близькі до кінця, чи станемо ми настільки подібними до світу на практиці, що люди марно шукатимуть народ, який Бог назвав Своїм? Чи продасть хтось наші особливі риси як Божого вибраного народу за будь-яку вигоду, яку може дати світ? Чи буде прихильність тих, хто порушує закон Божий, вважатися великою цінністю? Чи припустять ті, кого Господь назвав Своїм народом, що існує якась сила вища за великого Я Є? Чи будемо ми намагатися стерти відмінні риси віри, які зробили нас Адвентистами сьомого дня?» Євангелізація, 121.

Назву адвентистам сьомого дня дав Господь, а сестра Уайт часто називає адвентистів Божим іменованим народом. «Іменований» означає «названий». Єдиними двома церквами, які сестра Уайт ідентифікує як Божий іменований народ, є стародавній Ізраїль і сучасний Ізраїль.

Отже, продовжуючи наше вивчення книги Одкровення, я припускаю, що «нове ім'я», яке відкривається філадельфійцям, які також представлені як сто сорок чотири тисячі, є значною частиною пророчої таємниці, що розкривається безпосередньо перед закриттям часу випробування.

Переможця Я зроблю стовпом у храмі Мого Бога, і він уже більше не вийде звідти; і напишу на ньому ім'я Мого Бога, і ім'я міста Мого Бога, Нового Єрусалима, що сходить з неба від Мого Бога; і напишу на ньому Моє нове ім'я. Хто має вухо, нехай слухає, що Дух говорить церквам. Об'явлення 3:12, 13.

Останнє попереджувальне послання — це послання Об'явлення Ісуса Христа, і воно є об'явленням Його характеру.

«Ті, хто очікують приходу Жениха, мають сказати людям: „Ось Бог ваш!“ Останні промені милосердного світла, останнє послання милості, яке має бути дане світові, — це об'явлення Його любовного характеру. Діти Божі мають явити Його славу. У своєму житті й характері вони мають показати, що зробила для них Божа благодать». Наглядні уроки Христа, 415, 416.

Нам ще чимало належить занотувати про Ісуса як Слово, але тепер ми перейдемо до слова «істина». Розуміння «істини», а також самого слова «істина», а також літер, використаних для утворення «слова істини», є розумінням характеру Христа.

Тоді Пилат сказав йому: Отже, ти цар? Ісус відповів: Ти кажеш, що я цар. На те я народився і на те прийшов у світ, щоб засвідчити істину. Кожен, хто з істини, чує мій голос. Пилат каже йому: Що є істина? І, сказавши це, він знову вийшов до юдеїв і каже їм: Я не знаходжу в ньому жодної провини. Івана 18:37–38.

Грецьке слово, перекладене в цьому вірші як «істина», походить від єврейського слова, яке також є літерою і навіть числом. Першою літерою єврейського алфавіту є «алеф». Насправді першими двома літерами єврейського алфавіту є «алеф» і «бет», і вони дуже подібні до перших двох грецьких літер — «альфа» та «бета». Разом вони утворюють корінь слова «алфавіт». Отже, слово «альфа» (від єврейської літери «алеф») уживається як літера, слово, число, а також як одне з багатьох імен Ісуса.

Коли Пилат поставив запитання: «Що є істина?», Ісус уже сказав йому, що причиною Його «приходу у світ», а також причиною Його «народження» було те, щоб свідчити про «істину». Він додав, що «кожен, хто від істини, слухає» Його голос.

Блаженний той, хто читає, і ті, що слухають слова цього пророцтва та дотримуються того, що в ньому написано, бо час близький. Об'явлення 1:3.

ИСТИНА: G225 — Від G227; істина: - істинний, X справді, істина, істинність. G227 — Від G1 (як негативної частки) і G2990; істинний (як такий, що не приховує): - істинний, справді, істина. G1; А. Єврейського походження; перша літера алфавіту: лише в переносному значенні (через її використання як числовий знак) — перша. Альфа.

Ісус сказав йому: Я є шлях, істина і життя: ніхто не приходить до Отця, окрім як через Мене. Івана 14:6.

Коли Ісус сказав: «Я є... істина», Він говорив, що Він є літерою, числом і словом; бо літера «альфа», слово «альфа» і число «альфа» — усе це «істина». У книзі Даниїла Христос об'явив Себе як «Дивний Той, Хто лічить», що є визначенням єврейського слова «Пальмоні», яке перекладено як «той певний святий, який говорив» у восьмому розділі книги Даниїла.

Тоді я почув, як один святий говорив, і інший святий сказав тому певному святому, що говорив: Доки триватиме видіння про щоденну жертву та переступ спустошення, щоб і святиню, і військо віддати на потоптання? І сказав він мені: До двох тисяч трьохсот днів; тоді святиня буде очищена. Даниїла 8:13, 14.

Той «певний святий» у тринадцятому вірші — «Пальмоні» — дивний числитель, або числитель таємниць. У цих двох віршах викладено пророцтво про 2300 років і два пророцтва про 2520 років. 2300 років стосуються «святини», а два пророцтва на 2520 років стосуються «війська», бо і святиня, і військо мали бути потоптані Римом. Пророцтво на 2520 років означає попирання Божого святилища та Його народу. Три глибокі взаємопов'язані пророцтва, засновані на часі, саме в тому місці Біблії, де Ісус являє Себе як дивний числитель таємниць. Це не просто те, що Він обрав ці два вірші, щоб представити Себе як Володаря часу, але в тих двох віршах, де Він Себе відкриває, визначено час, коли Він увійде в завіт із сучасним духовним Ізраїлем, і ці два вірші також є підвалиною та центральним стовпом адвентизму.

Писання, яке понад усі інші було і підвалиною, і центральним стовпом адвентної віри, — це твердження: «До двох тисяч і трьохсот днів; тоді святиня буде очищена». [Даниїла 8:14.] Велика боротьба, 409.

У час кінця в 1798 році книгу Даниїла було розпечатано, і перше ангельське послання увійшло в історію, ознаменувавши зростання пророчого знання, що відбулося за часів міллеритського руху, який став початком адвентизму сьомого дня. Коли книгу Даниїла було розпечатано для міллеритів, стало зрозумілим послання від Палмоні — послання про час. Боже Слово ніколи не підводить і завжди пов'язує кінець із початком. Тож у кінці адвентизму неодмінно буде об'явлення Його характеру, як це було в історії міллеритів. Цей факт ґрунтується на початку й завершенні адвентизму, а також на зазначеному взаємозв'язку книги Даниїла з книгою Об'явлення. Даниїл і Об'явлення становлять одну книгу, і в цьому представленні вони є двома свідками: першим є Даниїл, а останнім — Об'явлення.

"Книги Даниїла та Об'явлення — одне. Одна — пророцтво, інша — об'явлення; одна — книга запечатана, інша — книга відкрита." Біблійний коментар Адвентистів сьомого дня, том 7, 972.

Даниїл та Одрокровення — це дві книги, які разом становлять одну книгу, так само як Біблія є однією книгою, поділеною на Старий і Новий Заповіти, або на початок і кінець. В

одинадцятому розділі Одкровення два свідки, представлені як Мойсей та Ілля, — це Старий і Новий Заповіти.

"Щодо двох свідків пророк далі заявляє: 'Це дві оливи і два світильники, що стоять перед Богом землі.' 'Слово Твоє, — сказав псалмоспівець, — світильник для моїх ніг і світло для моєї стежки.' Об'явлення 11:4; Псалом 119:105. Двоє свідків символізують Писання Старого й Нового Заповіту." Велика боротьба, 267.

Даниїл та Іван — це два свідки, яких обох переслідували, обох було взято в полон, обом була дана одна й та сама лінія пророчої історії для запису, обидва представляють сто сорок чотири тисячі, обидва жили після зруйнування Єрусалима, обидва є символами смерті й воскресіння (Іван — із киплячої олії, а Даниїл — з лев'ячої ями).

Даниїл вказує на особливе одкровення характеру Христа, і робить це у двох віршах, які натхнення називає «центральною стовпом і підвалиною» церкви адвентистів сьомого дня. Ці два вірші були «завершальним каменем» — останнім каменем, покладеним у підвалини, що були представлені працями Вільяма Міллера. Цей завершальний камінь приніс із собою розуміння небесного святилища, Божого закону, суботи, слідчого суду та трьох ангелів чотирнадцятої глави Об'явлення. Даниїл — початок книги, Іван — кінець.

Писання Івана вкаже на об'явлення характеру Христа наприкінці Адвентизму. На початку сучасного Ізраїлю Він відкрив Себе як Дивний Обчислювач, Творець усього математичного, а наприкінці сучасного Ізраїлю Він відкриває Себе як Дивовижний Мовознавець. Він є Творцем усього, що пов'язане з мовою, — чи то структура мови, граматичні правила, слова і навіть літери алфавіту. Він створив спілкування, що здійснюється словами та керується граматичними правилами — чи писемне, чи усне, — у письмі воно використовує алфавіт, створений за Його задумом, а понад усе — Він є Слово. Цим Словом Він перетворює сліпих, непідготовлених Лаодикійців на освячених Філадельфійців.

Освятити їх істиною Твоєю: слово Твоє — істина. Івана 17:17.

Слово, перекладене як «освятити», означає зробити святим. Сто сорок чотири тисячі будуть святими, і вони набудуть такого стану характеру через «істину», або, можна сказати, через Його «слово», бо Ісус є Словом, і Він є істиною.

На початку було Слово, і Слово було в Бога, і Слово було Богом. Воно було на початку з Богом. Усе через нього сталося; і без нього не сталося нічого з того, що сталося. Івана 1:1–3.

Зверніть увагу, що це перше, про що Іван пише у своєму Євангелії. Воно, звісно, перегукується з першим, що написано у книзі Буття. Воно доповнює свідчення, чіткіше окреслюючи те, що сказано в першому розділі книги Буття.

На початку Бог створив небо і землю. Буття 1:1.

Слово, перекладене як «Бог», у першому вірші є множиною, отже вже з самого «початку» вказує на те, що Бог — більше ніж один. «На початку» в Євангелії від Івана Слово було в

Бога і було Богом. І Слово було Творцем.

Ісус є Слово, і Він створив Біблію, поєднавши божественне з людським: божественне — представлене Святим Духом, а людське — в особах тих, хто написав слова у книгах, які мали бути надіслані церквам. Отже, Біблія є поєднанням людського і божественного, як і Ісус. Біблія, попри участь падших плотських людей, є святою, і мужі, що її записали, також були святими.

І маємо ще певніше пророче слово, до якого ви добре робите, коли звертаєте увагу, як на світильник, що світить у темному місці, аж доки день не розвидниться й ранкова зоря не зійде у ваших серцях; знаючи насамперед те, що жодне пророцтво Писання не є справою власного тлумачення. Бо ніколи пророцтво не приходило з волі людської, але промовляли його святі Божі люди, водимі Духом Святим. 2 Петра 1:19-21.

Хоч пророки були святими людьми, вони все ж залишалися падшими людьми, бо всі згрішили й позбавлені слави Божої. Однак Біблія є поєднанням божественного і людського, і вона свята, бо Слово Боже прийшло, щоб показати у Своєму житті й у Своєму писаному Слові, що людська природа, поєднана з божественною, не грішить. Те, що є правдою щодо Біблії, є правдою і щодо Христа, бо Він є Біблією.

Ісус прийняв на Себе гріховну плоть і ніколи не згрішив, тим самим подавши приклад того, що людська природа, поєднана з божественною, не грішить.

Історія Віфлеєму — невичерпна тема. У ній прихована "глибина багатства і премудрості, і знання Божого". Римлян 11:33. Ми дивуємося жертві Спасителя, Який обміняв престол неба на ясла, а спілкування з ангелами, що поклоняються, — на тварин стайні. Людська гордість і самодостатність осуджені в Його присутності. Та це було лише початком Його дивовижного самоприниження. Для Сина Божого було б майже безмежним приниженням прийняти людську природу навіть тоді, коли Адам стояв у своїй невинності в Едемі. Але Ісус прийняв людську природу, коли людський рід був ослаблений чотирма тисячами років гріха. Як і кожна дитина Адама, Він прийняв наслідки дії великого закону спадковості. Якими були ці наслідки, показано в історії Його земних предків. Він прийшов із такою спадковістю, щоб розділити наші скорботи й спокуси та дати нам приклад безгрішного життя." Бажання віків, 48.

Ісус — Слово, і як Ісус, так і Біблія — поєднання людського й божественного. Коли Ісус упродовж століть створював Біблію, Він заклав у ній правила, щоб дозволити тим, хто почує, почути. Правила, що керують Біблією, також є рисами Його характеру.

«У Книзі Об'явлення всі книги Біблії сходяться й знаходять своє завершення. Тут — доповнення до книги Даниїла». Діяння апостолів, 585.

Слово «complement» означає «довести до досконалості». Свідчення Даниїла завершується в Об'явленні, тож свідчення Даниїла є початком, а Об'явлення — кінцем. Початок Об'явлення повторюється наприкінці Об'явлення, а в першому вірші першого розділу книги Даниїла йдеться про війну між буквальним Ізраїлем і буквальним Вавилоном, у якій

Вавилон перемагає; але на завершенні випробувальної історії (Дан. 11:45; 12:1) духовний Вавилон воює з духовним Ізраїлем, і зрештою Вавилон програє, а Ізраїль перемагає. Як і в Івана в Об'явленні, початок свідчення Даниїла узгоджується з його завершенням. Отже, що є істина?

Вчення — це слово, яким позначають те, що спільнота віруючих вважає правильним. Його призначення чи використання не обмежуються Біблією або християнством. У так званому християнстві, ймовірно, більше фальшивих «вчень», ніж істинних, бо духовний Вавилон — папство — є кліткою для всякого нечистого й осоружного птаха, а ті птахи символізують зло, яке церкви підтримують і прикривають через фальшиві вчення, наприклад: «закон скасовано». Але існує істинне вчення.

Розум верійців не був звужений упередженістю. Вони були готові дослідити істинність вчень, проповідуваних апостолами. Вони вивчали Біблію не з цікавості, а щоб дізнатися, що було написано про обіцяного Месію. Щодня вони досліджували богонатхненне Писання, і коли порівнювали Писання з Писанням, поруч із ними були небесні ангели, що просвітлювали їхній розум і зворушували їхні серця.

Де б не проголошувалися істини Євангелія, ті, хто щиро бажає чинити праведно, спонукаються до ретельного дослідження Святого Письма. Якби в завершальних подіях історії цієї землі ті, кому звіщають випробувальні істини, наслідували приклад верійців, щодня досліджуючи Писання й зв'язуючи зі Словом Божим звістки, що надходять до них, то сьогодні було б багато вірних приписам Божого Закону, тоді як нині їх порівняно небагато. Але коли подаються непопулярні біблійні істини, багато хто відмовляється проводити таке дослідження. Хоча вони не спроможні спростувати ясні вчення Писання, усе ж виявляють крайню неохоту вивчати запропоновані докази. Дехто вважає, що навіть якщо ці доктрини справді істинні, мало що змінює, чи приймуть вони нове світло, чи ні, і вони тримаються приємних байок, які ворог використовує, щоб вводити душі в оману. Так їхні розуми засліплює омана, і вони віддаляються від неба.

"Усі будуть суджені згідно зі світлом, яке їм було дано. Господь посилає Своїх посланців із вісткою спасіння, і тих, хто чує, Він вважатиме відповідальними за те, як вони ставляться до слів Його слуг. Ті, хто щиро шукає істину, у світлі Божого слова проведуть ретельне дослідження вчень, поданих їм." Дії апостолів, 231, 232.

Є «доктрини», які є «істинами Євангелія», і їх потрібно вивчати. Деякі (якщо не всі) є «випробувальними істинами». Субота — це проста для розуміння випробувальна істина. Існують істинні й хибні доктрини. Деякі з істинних доктрин становлять випробування для тих, хто їх чує. Існує також тип істини, призначений для певного періоду часу. Такі істини називають «теперішньою істиною».

Є багато дорогоцінних істин, що містяться в Слові Божому, але саме «теперішня істина» потрібна отарі тепер. Я бачила небезпеку того, що вісники відхиляються від важливих пунктів теперішньої істини, щоб зупинитися на темах, які не покликані об'єднувати отару й освячувати душу. Тут Сатана скористається кожною можливістю, щоб зашкодити справі.

Але такі теми, як святилище у зв'язку з 2300 днями, Божі заповіді та віра Ісуса, саме покликані пояснити минулий адвентний рух і показати, яким є наше теперішнє становище, утвердити віру тих, хто сумнівається, і дати впевненість щодо славного майбутнього. Мені часто було показано, що це були головні теми, на яких вісники повинні зосереджуватися. Ранні твори, 63.

Адвентисти часто використовують цей уривок, щоб уникнути того, що в ньому насправді сказано. Вони стверджують, що все, на чому слід наголошувати в наших посланнях про «нинішню істину», — це святилище, 2300 днів, заповіді та віра Ісуса. Вони роблять таку заяву, щоб уникнути того, що вказано щодо цих чотирьох тем.

Мета цих чотирьох великих істин полягає в тому, що вони були «досконало розраховані, щоб пояснити минулий адвентний рух і показати, яке наше теперішнє становище, утвердити віру тих, хто сумнівається, і дати певність славному майбутньому». Ці чотири доктрини «істини для теперішнього часу» покликані показати, що початок адвентизму (минулий адвентний рух) ілюструє кінець адвентизму (наше теперішнє становище). Ті чотири основні доктрини «досконало розраховані», щоб пояснити принцип, за яким кінець ілюструється початком. Згідно з цим натхненним уривком, це є «істина для теперішнього часу», яка «потрібна отарі тепер».

Давній Ізраїль — це початок Ізраїлю, а сучасний Ізраїль — кінець. Давній буквальний Ізраїль був прообразом народу адвентистів сьомого дня від часу кінця 1798 року й аж до недільного закону. Перед першим пришествям Христа «нинішня істина» була невидима для юдеїв, бо вони були сліпими (лаодикійськими) через свою залежність від звичаїв і традицій.

Ми хочемо розуміти час, у який живемо. Ми навіть наполовину його не розуміємо. Ми навіть наполовину його не усвідомлюємо. Моє серце тремтить у мені, коли думаю, з яким ворогом нам доведеться зустрітися і як погано ми підготовлені до зустрічі з ним. Випробування дітей Ізраїля і їхнє ставлення незадовго до першого приходу Христа знову й знову поставали переді мною, щоб проілюструвати становище Божого народу в їхньому досвіді перед другим приходом Христа — як ворог шукав кожної нагоди, щоб опанувати умами юдеїв, і сьогодні він намагається засліпити уми Божих служителів, щоб вони не могли розпізнати дорогоцінну істину. Вибрані вісті, книга 2, 406.

За нашим наступним джерелом, євреї втратили з поля зору «первісну Божу істину», і цією первісною істиною для євреїв була історія визволення з Єгипту. Історія того визволення була їхньою первісною істиною; це була істина, яку їм наказано було навчати своїх дітей з покоління в покоління. Вони зазнали невдачі, як і адвентизм. Щоб представити істину засліпленим євреям, Ісус уклав істину в рамки.

За часів Спасителя юдеї так засипали коштовні камені істини мотлохом традицій і байок, що стало неможливо відрізнити істинне від хибного. Спаситель прийшов, щоб розчистити мотлох забобонів і давно плеканих помилок та вставити коштовні камені Божого слова в оправу істини. Що зробив би Спаситель, якби тепер прийшов до нас так, як колись до юдеїв? Йому довелося б виконати подібну працю, розчищаючи мотлох

традицій і обрядовості. Юдеї були дуже занепокоєні, коли він виконував цю працю. Вони втратили з поля зору первісну Божу істину, але Христос знову відкрив її. Наша справа — звільнити дорогоцінні Божі істини від забобонів і помилок.

Славні істини були поховані від людського ока і стали тьмяними та непривабливими через оману та забобони. Ісус відкриває Боже світло і являє прекрасне сяйво істини у всій її божественній славі. Уми чесних наповнюються захопленням. Їхні серця святими почуттями тягнуться до Того, хто виніс на світ коштовності істини й явив їх їхньому розумові.

«Юдеї розуміли певну частину істини і навчали деякої частини Слова Божого; але вони не осягали далекосяжної природи Божого закону. Христос відкинув мотлох традицій і показав справжнє ядро й серце Божих намірів. Коли він це зробив, вони розлютилися понад міру. Вони поширювали неправдиві чутки з міста в місто, ніби Христос руйнує Боже діло. Але, усуваючи старі форми, Ісус знову утвердив давні істини, умістивши їх у рамки істини. Він узгодив і поєднав їх, створивши повну й симетричну систему істини. Це була праця, яку здійснював наш Спаситель; а що ж зробимо ми? Хіба не будемо працювати в злагоді з Христом? Чи дозволимо чуткам керувати нами? Чи дозволимо власним уявленням приховати від нас Боже світло? Ми маємо уважно читати, слухати з розумінням і навчати інших також тому, чого ми навчилися. Ми повинні постійно прагнути хліба життя, постійно шукати живої води й снігу Лівану, щоб мати змогу вести людей до живих, прохолодних вод джерела істини.» Review and Herald, 4 червня 1889 р.

Під час Свого першого пришествя Ісус «відновив давні істини, помістивши їх у рамки істини. Він зіставив і поєднав їх, створивши цілісну та симетричну систему істини». Ісус використав історію початку стародавнього Ізраїлю, щоб відновити давні істини, і зробив це, зіставляючи ті істини (за темами) та поєднуючи їх (паралельно, рядок на рядок). Він зробив це, щоб звільнити євреїв від звичаїв і традицій, які їх осліпили. Та історія була заключною історією буквального Ізраїлю.

Адвентизм повторює історію завершення стародавнього Ізраїлю, і «рамка», у яку слід помістити істину, щоб усунути лаодикійську сліпоту, спричинену традиціями та звичаями, застосовується нині так само, як тоді, коли Христос взаємодіяв із юдеями. «Старі істини» мають бути поміщені в «рамку» істини, щоб поєднати пророчі лінії з іншими пророчими лініями, «лінія на лінію», паралельно, з метою, можливо, звільнити лаодикійця від сліпоти. Христос — наш приклад у всьому.

У Біблії є істини, які відносять до доктрин, і «є багато чудових істин», але також є «теперішня істина», яка є «випробуванням для людей» того «покоління», яке живе, коли істина відкривається. У пророчому сенсі це відбувається в четвертому поколінні адвентизму, і «теперішня істина», «яка є випробуванням для цього покоління», не була випробуванням для ранніх поколінь адвентизму.

У Святому Письмі є деякі речі, які важко зрозуміти і які, за висловом Петра, невчені та нестійкі перекручують на власну погибель. Можливо, у цьому житті ми не зможемо пояснити значення кожного уривка Писання; але немає жодних життєво важливих

пунктів практичної істини, які будуть оповиті таємницею. Коли, з Божого провидіння, настане час, щоб світ був випробуваний щодо істини для того часу, розуми будуть спонукані Його Духом досліджувати Писання, навіть із постом і молитвою, аж доки ланку за ланкою не буде відшукано й з'єднано в досконалий ланцюг. Кожен факт, що безпосередньо стосується спасіння душ, стане настільки ясным, що ніхто не муситиме помилятися чи ходити в темряві.

Коли ми простежували ланцюг пророцтв, істина, відкрита для нашого часу, стала очевидною і була пояснена. Ми несемо відповідальність за привілеї, якими користуємося, і за світло, що сяє на нашому шляху. Ті, хто жив у минулих поколіннях, несли відповідальність за те світло, яке було дозволено сяяти над ними. Їхні уми працювали над різними положеннями Писання, які випробовували їх. Але вони не розуміли тих істин, які розуміємо ми. Вони не несли відповідальності за те світло, якого не мали. Вони мали Біблію, як і ми; але час для розкриття особливої істини, що стосується завершальних сцен історії цієї землі, припадає на останні покоління, що житимуть на землі.

Особливі істини пристосовувалися до умов, у яких існували ті покоління. Сучасна істина, яка є випробуванням для людей цього покоління, не була випробуванням для людей давніх поколінь. Якби світло, яке нині сяє для нас щодо суботи четвертої заповіді, було дане поколінням у минулому, Бог поклав би на них відповідальність за це світло. Свідчення, том другий, 692, 693.

Тим, хто, можливо, захоче заперечити, що в історії адвентизму є чотири покоління, я порадив би звернутися до Таблиць Авакума. Дуже просто це зрозуміти: назва «Лаодикія» означає «народ, якого судять». Початок адвентизму проголосив відкриття суду, а кінець адвентизму проголошує закриття суду. Закриття суду відбувається в третьому та четвертому поколіннях.

Не роби собі ніякого різьбленого зображення, ані жодної подоби того, що на небі вгорі, і що на землі внизу, і що у воді під землею; не вклоняйся їм і не служи їм, бо Я, Господь, Бог твій, Бог ревнивий, що караю провину батьків на дітях до третього й четвертого покоління тих, хто Мене ненавидить; і виявляю милість тисячам тих, хто Мене любить і хто дотримує Мої заповіді. Вихід 20:4–6.

Наприкінці суду останнє покоління лаодикійського (народ, якого судять) адвентизму буде засуджене й вивергнуте з уст Господа, як і стародавній Ізраїль під час руйнування Єрусалима. Біблійні вчення — це істини; існують також випробувальні істини, а ще — теперішні істини. Теперішня істина завжди є випробувальною істиною, але вона означає випробувальну істину, спеціально призначену для покоління, що нині живе. Однак, скоріш за все, суть у тому, що будь-яка істина Божого Слова, яку ми вирішуємо відкинути, щойно стала випробувальною істиною, яку ми щойно не витримали.

Ісус — Слово Боже, і Він — істина. Він сказав Пилатові, що причина, з якої Він «прийшов» «у світ», — «свідчити про істину», і що кожен, хто почув Його голос, «є від істини». Слово «істина», про яке говорили Пилат і Ісус, походить від єврейського слова, яке перекладається

як «істина» і трапляється 127 разів у Старому Заповіті. Це єврейське слово (H571) перекладається різними англійськими словами, але 92 рази у Старому Заповіті воно перекладене як «істина». Це одне з тих слів, що має глибоку силу на багатьох рівнях.

Слово, перекладене як «істина» у Старому Завіті, складається з трьох єврейських літер, і в єврейському алфавіті кожна літера має власне значення, тож слово, утворене з цих літер, поєднує сукупні значення кожної літери, щоб утворити остаточне значення слова. Слово «істина» складається з трьох єврейських літер: першої літери єврейського алфавіту, літери посередині та останньої літери єврейського алфавіту. «Істина» у Старому Завіті представлена першою й останньою літерами алфавіту, з літерою посередині!

Це визначення біблійного «правила першої згадки». Перша поява теми є найважливішою згадкою щодо слова, бо слово — наче насінина, що містить усю ДНК, необхідну, щоб породити всю історію. Другою за важливістю згадкою у «правилі першої згадки» є остання згадка, адже саме там зв'язуються до купи всі історії, що виникають між початком і кінцем. «В Об'явленні всі книги Біблії сходяться й завершуються», а Об'явлення — остання книга Біблії.

Івритське слово «істина», яке ми розглядаємо, починається з літери «алеф», тринадцята буква — «мем», а двадцять друга й остання — «тав». Звісно, у визначеннях цих літер є різні нюанси залежно від того, до якого лінгвіста ви звернетесь, але загальні визначення дуже інформативні.

א (Алеф): Перша літера єврейського алфавіту; її часто пов'язують з єдністю; вона уособлює Божественне та вічне, символізуючи зв'язок між Богом і творінням.

מ (Мем): Тринадцята літера алфавіту івриту, яку часто пов'язують з водою.

ט (Тав): Остання літера єврейського алфавіту, яка має значення «мітка» або «знак». Її часто пов'язують із поняттям завершення або «печаткою» творіння. У давньоєврейській мові літера Тав мала форму хреста.

Єврейське слово, яке ми розглядаємо і яке перекладається як «істина», складається з трьох літер, що разом представляють вічне Євангеліє. Що? Це легко розпізнати, якщо ви розумієте, що вісті трьох ангелів — це вічне Євангеліє. Це можна розпізнати, адже значення цих трьох літер відображають вістку трьох ангелів.

Перший ангел чотирнадцятого розділу Об'явлення проголошує вічне Євангеліє, а потім каже всьому світу: «Бійтеся Бога» і прославляйте Його, поклоняючись Творцеві. Визначення (Алеф) — першої з тих трьох літер — таке: «Божественний, Вічний Бог і, як Творець людства, Бог, якого люди повинні благоговійно боятися й поклонятися».

Алеф символізує перше ангельське послання.

Звістка другого ангела закликає людей вийти з Вавилона, вказує на час, коли Святий Дух виливається, і викриває бунт Вавилона. Значення (Мем) пов'язане з водою (символ виливання Духа), і це тринадцяте число алфавіту; число тринадцять є символом бунту,

таким чином ідентифікуючи Вавилон. Мем символізує звістку другого ангела.

Третій ангел попереджає людей проти прийняття знака звіра, окреслює дві групи поклонників і Божий гнів. Визначення (Tav) таке: вона означає «знак» (знак звіра), означає печать творіння (Божу печать). Сама літера має форму хреста. Tav символізує звістку третього ангела.

Що таке печатка Бога Живого, яка ставиться на чолах Його народу? Це знак, який можуть прочитати ангели, але не людські очі; адже ангел-знищувач має бачити цей знак викуплення. Мислячий розум бачить знак хреста Голгофи в усиновлених Господом синах і дочках. Гріх порушення Божого закону знято. На них весільна одежа, і вони слухняні та вірні всім Божим заповідям.

"Господь не виправдає тих, хто знає істину, якщо вони не коряться Його заповідям словом і ділом." Maranatha, 243.

Слово на івриті, яке перекладається як «істина», складається з трьох літер, кожна з яких має своє значення. Ці три значення також є значеннями трьох ангельських вісток. Вони також є значеннями вістки першого ангела, бо вістка першого ангела була вісткою на початку адвентизму, а вістка третього ангела є вісткою наприкінці адвентизму. Оскільки Ісус ілюструє кінець початком, перший ангел має всі пророчі віхи вістки третього ангела. Таким чином, значення трьох літер іврити стають символами не лише вістки третього ангела, але й символами вістки першого ангела.

Іванові в книзі Об'явлення було велено написати те, що тоді було, і, роблячи це, він водночас писатиме про те, що буде в майбутньому. Він записав початок, щоб показати кінець. Недвозначно адвентистам сьомого дня було повідомлено вивчати й проголошувати вістку мілеритів, яка є вісткою першого ангела. Вивчаючи й проголошуючи ті істини та ту історію, ми проголошуватимемо вістку третього ангела й повторюватимемо історію першого ангела.

"Бог не дає нам нової вістки. Ми повинні проголошувати ту вістку, яка у 1843 і 1844 роках вивела нас із інших церков." Review and Herald, 19 січня 1905 р.

«Усі вістки, дані у 1840–1844 роках, слід нині проголошувати з силою, бо багато людей втратили орієнтири. Ці вістки мають дійти до всіх церков». Рукописні публікації, том 21, с. 437.

"Істини, які ми прийняли у 1841, 42, 43 і 44 роках, тепер мають бути вивчені та проголошені." Публікації рукописів, том 15, 371.

"Надійшло попередження: не можна допустити нічого, що порушить підвалини віри, на яких ми будуємо відтоді, як це послання прийшло в 1842, 1843 і 1844 роках. Я була в цьому посланні, і відтоді я стою перед світом, вірна світлу, яке Бог дав нам. Ми не маємо наміру сходити з тієї платформи, на яку були поставлені наші ноги, коли день у день ми шукали Господа щирою молитвою, просячи світла. Хіба ви думаєте, що я могла б відмовитися від світла, яке Бог дав мені? Воно має бути як Скеля віків. Воно

провадить мене відтоді, як його було дано." Review and Herald, 14 квітня 1903 р.

Послання першого ангела та історія, у якій це послання було представлено, є паралельними нашій нинішній історії й ілюструють її — із певними пророчими застереженнями. Обидві ці історії також представлені трьома літерами, які Божественний лінгвіст використав, щоб утворити слово "truth". І це слово "truth" представляє вічне Євангеліє.

Історія міллеритів на початку адвентизму, яка представляє першого ангела, і історія наприкінці адвентизму, яку представляє третій ангел, є паралельними, але містять певні відмінності.

Перший ангел сповіщає про відкриття суду, а третій ангел сповіщає про завершення суду. Пророча структура, на підставі якої розгорталася історія адвентизму, є ідентичною як у своєму початку, так і у своєму завершенні. І початок, і кінець можна показати такими, що слідує трьом крокам трьох ангелів, коли вони з'являються в історії. І ці три ангели — це також ті три літери. Отже, пророча послідовність подій і на початку, і в кінці адвентизму ґрунтується на трьох кроках трьох ангелів, які є віхами, що також представлені тими трьома єврейськими літерами, які утворюють слово «істина».

Альфа є початком Адвентизму, Омега — кінцем Адвентизму, а літера посередині, будучи тринадцятою літерою, таким чином позначає бунт Адвентизму від його початку до його кінця.

Нас навчають про те, де пролягає Божий шлях:

Шлях Твій, Боже, у святині: хто Бог такий великий, як Бог наш? Псалми 77:13.

У святині ми бачимо, що Божий шлях складається з тих самих трьох кроків, що й вістки трьох ангелів. На подвір'ї страх Божий спонукає людину принести жертву й одержати виправдання. У Святому освячення представлено життям молитви (кадильний жертвник), життям вивчення (стіл показних хлібів) і життям служіння (свічники). Святе Святих представляє суд. Коли ми маємо страх Божий, як це представлено у вістці першого ангела, ми шукаємо виправдання біля підніжжя хреста, на подвір'ї. Коли ми виправдані (зроблені праведними), ми ходимо в оновленні освяченого життя (зростанні у святості), як це представлено Святим. Святе символізує працю християнина, яку звершили мілерити під час другої ангельської вістки, що супроводжувалася Опівнічним криком. Виправдані й освячені, ми підготовлені до суду, який представляє Святе Святих. Три кроки святині, що, зокрема, представляють три богословські терміни — виправдання, освячення й прославлення, а також представляють вістки трьох ангелів, і, звісно, також представляють першу ангельську вістку і, звичайно, також три літери, з яких утворюється слово «істина».

У дворі святині ми також знаходимо всі три етапи. Перший етап входження до святині має відображати останній етап святині, так само як перший ангел відповідає третьому ангелові. Першим етапом у дворі є заколення жертви, що представляє виправдання. Другий етап — умивальниця, де видаляється жир (гріх) і жертва очищується перед завершальними етапами. Вода умивальниці є ознакою другого етапу. Третій етап —

це саме всепалення, яке прообразувало Христа на хресті, де звершився суд. Ті самі три етапи є в першому етапі святилища, так само як ті самі три етапи є у вістці першого ангела. Принцип Альфи й Омеги міститься у святилищі, як і у вістках трьох ангелів, як і в літерах, що формують слово «істина».

2300-річне пророцтво має ідентичну структуру. Пророцтво розпочалося трьома указами і завершилося приходом вістки третього ангела 22 жовтня 1844 року. Пророцтво викладає п'ять пророчих ліній, і історія на початку 2300-річного пророцтва відображає завершальну історію кожного з тих п'яти пророцтв. Початок повного 2300-річного пророцтва має три укази, а завершення — три вістки.

Початок пророцтва у 457 р. до н. е. припав на буремні часи і передбачав повернення євреїв та відбудову храму й міста. Відповідно до пророцтва, через 49 років після роботи, розпочатої у 457 р. до н. е., її було завершено в буремні часи. Початок 49-річного періоду ілюструє його кінець.

457 р. до н. е. позначає початок пророцтва, яке вказує на помазання Христа під час Його хрещення. Його помазання ознаменувало початок Його праці зі збирання народу, щоб вони стали громадянами Нового, а не Старого Єрусалима, так само як давній Ізраїль був зібраний, щоб відбудувати буквальний Єрусалим у 457 р. до н. е.

457 р. до н. е. також означає початок пророцтва, яке визначає, коли Христа буде розіп'ято. Сестра Вайт проводить паралель між історією розп'яття і Великим розчаруванням 22 жовтня 1844 року, а також проводить паралель між історією переходу через Червоне море і Великим розчаруванням. У 457 р. до н. е. було розчарування, яке було прообразом розчарування ізраїльтян біля Червоного моря, Великого розчарування для адвентистів, розчарування учнів біля хреста і Ездри в 457 р. до н. е.

"Езра сподівався, що багато хто повернеться до Єрусалима, але кількість тих, хто відгукнувся на заклик, була розчаровуюче малою. Багато хто, придбавши будинки й землі, не бажали жертвувати цим майном. Вони любили спокій і комфорт, і їх цілком влаштувало залишитися. Їхній приклад став перешкодою для інших, які інакше могли б вирішити пов'язати свою долю з тими, хто йшов уперед вірою." Пророки і царі, 612.

457 р. до н. е. також позначає початок пророцтва, яке визначає, коли Бог розлучиться зі стародавнім Ізраїлем і Євангеліє буде передане язичникам, що знаменує кінець особливого випробувального періоду тривалістю 490 років, призначеного саме для стародавнього Ізраїлю. Отже, 457 р. до н. е. позначає початок їхнього випробувального періоду, а 34 р. н. е. — кінець цього періоду, типологічно вказуючи, що випробувальний період адвентизму розпочався 1844 року і закінчиться з настанням недільного закону.

У 2300-річному пророцтві є ще кілька внутрішніх часових пророцтв, але всі вони мають почерк Альфи й Омеги. Їхні початки ілюструють їхні завершення.

Важливо зазначити, що стародавньому Ізраїлю було доручено зберігати закон Божий, а сучасному Ізраїлю було доручено зберігати не лише Його закон, але й Його пророцтва. Коли

Господь уклав завіт зі стародавнім Ізраїлем, Він зробив його хранителем Десяти заповідей, написаних на двох кам'яних скрижалях. Коли Він уклав завіт із сучасним Ізраїлем в історії міллеритів, Він зробив його хранителем Свого пророчого слова, як це було показано на двох таблицях Аввакума, а саме на піонерських таблицях 1843 і 1850 років. Початок стародавнього Ізраїлю ілюструє початок сучасного Ізраїлю.

Господь покликав Свій народ Ізраїль і відокремив його від світу, щоб довірити йому священне доручення. Він зробив їх хранителями Свого закону і через них задумав зберегти серед людей пізнання про Себе. Через них небесне світло мало засяяти в темних місцях землі, і мав пролунати голос, що закликатиме усі народи відвернутися від свого ідолопоклонства, щоб служити живому й істинному Богові.

Якби євреї були вірні довіреному їм обов'язку, вони стали б силою у світі. Бог був би їхнім захистом, і Він звеличив би їх понад усі інші народи. Його могутність та істина були б явлені через них, і вони постали б під Його мудрим і святим правлінням як приклад переваги Його правління над кожною формою ідолопоклонства. Але вони не дотрималися свого завіту з Богом. Вони пішли за ідолопоклонницькими практиками інших народів; і замість того, щоб зробити ім'я свого Творця предметом хвали на землі, вони віддали його на зневагу.

Однак задум Божий має звершитися. Пізнання Його волі має бути дане світові. Бог навів на Свій народ руку утиску й розсіяв їх як полонених між народами. У скорботі багато з них покалися у своїх переступах і шукали Господа. Так, розсіяні по землях язичників, вони поширювали пізнання істинного Бога.

У наші дні Бог покликав Свою церкву, як Він покликав давній Ізраїль, бути світлом на землі. Могутнім тесаком істини — вітками першого, другого і третього ангелів — Він відділив Собі народ від церков і від світу, щоб привести його у священну близькість до Себе. Він зробив цей народ зберігачем Свого закону й довірив йому великі пророчі істини для цього часу. Подібно до святих одкровенень, довірених давньому Ізраїлю, це — священне доручення, яке слід передати світові.

Пророцтво проголошує, що перший ангел оголосить свою звістку «кожному народові, і племені, і мові, і людові». Попередження третього ангела, яке є частиною того ж потрійного послання і є звісткою для цього часу, буде не менш поширеним. Стяг, на якому написано «Заповіді Божі та віра Ісуса», має бути піднесений високо. Сила перших двох послань має бути посилена в третьому. У пророцтві третє послання зображене як проголошуване гучним голосом ангелом, що летить посеред неба, і воно приверне увагу світу.

"Найстрашніша погроза, коли-небудь звернена до смертних, міститься у звістці третього ангела. Жажливим має бути той гріх, який накликає гнів Божий без домішки милості. Але люди не залишені в темряві щодо цієї важливої справи; застереження проти поклоніння звірові та його образів має бути проголошене світові перед відвіданням Божих судів, щоб усі знали, чому приходять ці суди, і мали можливість уникнути їх."
Знаки часу, 25 січня 1910 р.

Виготовлення двох таблиць у виконання другого розділу Авакума було сповненням кількох пророцтв.

Стану на свою варту, стану на башті й пильнуватиму, щоб побачити, що Він скаже мені, і що я відповім, коли мене докорять. І відповів мені Господь і сказав: Напиши видіння і ясно виклади його на таблицях, щоб той, хто біжить, міг прочитати його. Бо видіння ще на призначений час, та наприкінці воно промовить і не збреше; хоч і затримається, чекай на нього, бо воно напевно прийде — не забариться.

Ось, душа його, що загордилася, несправедна в ньому; але праведний житиме своєю вірою. Авакум 2:1-4.

Створення як піонерської діаграми 1843 року, так і піонерської діаграми 1850 року було сповненням пророцтва. Вивчення Таблиць Авакума дає переконливі докази цього. Але уривок у книзі Авакума робить важливий внесок у цей пункт нашого обговорення.

"Я бачила, що таблиця 1843 року була спрямована рукою Господа і що її не слід змінювати; що числа були такими, як Він хотів; що Його рука була над нею й приховала помилку в деяких числах, так що ніхто не міг її побачити, доки Його руку не було віднято." Ранні твори, 74, 75.

Після 1843 року Господь повелів зробити іншу діаграму, але щоб першу (1843) діаграму не змінювали, окрім як за натхненням.

"Я бачив, що істину слід ясно викласти на таблицях, що земля і повнота її належать Господу, і що не слід шкодувати необхідних засобів, аби зробити її ясною. Я бачив, що стара схема була керована Господом і що жодної її цифри не слід змінювати, крім як під натхненням. Я бачив, що цифри на схемі були такими, якими Бог хотів їх мати, і що Його рука була над нею і приховала помилку в деяких цифрах, щоб ніхто не побачив її, доки Його руку не буде віднято." Spalding і Magan, 2.

Живучи з братом Ніколсом (який створив діаграму 1850 року), у той час, коли він виготовляв цю діаграму, сестра Вайт сказала, що бачила діаграму 1850 року у Біблії.

Я бачив, що Бог був у виданні схеми, здійсненому братом Ніколсом. Я бачив, що в Біблії є пророцтво про цю схему, і якщо ця схема призначена для Божого народу, якщо вона достатня для одного, то достатня й для іншого, і якщо комусь потрібна нова схема, намальована у більшому масштабі, то вона однаково потрібна всім. Видання рукописів, том 13, с. 359.

Авакум наказав: «Напиши видіння й зроби його ясным на таблицях». Дві таблиці Авакума були символом заповіді, який Бог уклав з адвентизмом, коли зробив їх зберігачами Своїх пророцтв, так само, як Він учинив, увійшовши в заповіт зі стародавнім Ізраїлем і давши дві скрижалі Закону та відповідальність бути зберігачами Закону. Але Авакум вирізняє дві категорії поклонників стосовно таблиць, які мали зробити видіння ясным: одна — це ті, чия «душа підноситься» і «не є праведною», а інша — це «праведні», що «житимуть своєю вірою».

Контекст книги Авакума показує, що ті, хто виправдані, живуть вірою, яка ґрунтується на пророчому Слові, як це представлено двома таблицями, і тому ті, хто не виправдані, відкинули початки адвентизму. Думка, яку я хочу висловити, ґрунтується на уривку, який ми розглядали деякий час тому. Він звучить так:

Але такі теми, як святинище у зв'язку з 2300 днями, Божі заповіді та віра Ісуса, саме покликані пояснити минулий адвентний рух і показати, яким є наше теперішнє становище, утвердити віру тих, хто сумнівається, і дати впевненість щодо славного майбутнього. Мені часто було показано, що це були головні теми, на яких вісники повинні зосереджуватися. Ранні твори, 63.

Ми щойно розглянули всі чотири з цих істин: святиню, 2300 днів, Божі заповіді та віру Ісуса. Ми помістили всі чотири ці істини в рамку істини, яка була «досконало розрахована, щоб пояснити минулий адвентний рух і показати, яке наше теперішнє становище». Ця рамка — «правило першої згадки», це підпис Альфи й Омеги, і це рамка істини, бо слово «істина» містить той самий підпис, що й усі чотири істини, окреслені як «теперішня істина», покликана пояснити початок адвентизму.

Принаймні це означає, що слово, перекладене як «істина», яке ми розглядаємо, є основою вічного Євангелія, і воно є основою остаточної застережної вістки, і воно є основою вістки третього ангела, і воно становить велику частину Об'явлення Ісуса Христа.

Остаточне попереджувальне послання, представлене як Об'явлення Ісуса Христа в перших трьох віршах першого розділу Об'явлення, вдруге засвідчується в кінці Об'явлення. Кінець Об'явлення свідчить про перші вірші Старого Заповіту, а також про останні вірші Старого Заповіту. З огляду на ці чотири послання, застосувавши божественне правило накладання пророчої лінії на пророчу лінію, можна дійти висновку, що остаточне попереджувальне послання стосується взаємин Творця з Його створеними істотами. Йдеться про Його творчу силу. Йдеться про те, як Його творча сила передається Його Церкві. Йдеться про атрибут Божества, який ототожнює кінець із початком. Це послання приходить безпосередньо перед закриттям часу випробування і навіть більше. Узятє разом, це про Божу творчу силу! І перша згадка про Його творчу силу є на початку книги Буття, у першому розділі: від першого вірша і до третього вірша другого розділу.

На початку Бог створив небо і землю. І земля була безформна й порожня, і темрява була над безоднею. І Дух Божий ширяв над поверхнею вод.

І сказав Бог: Нехай буде світло. І стало світло. І побачив Бог світло, що воно добре; і відділив Бог світло від темряви. І назвав Бог світло Днем, а темряву назвав Ніччю. І був вечір, і був ранок — день перший.

І сказав Бог: Нехай буде твердь посеред вод, і нехай відділяє вона води від вод. І створив Бог твердь, і відділив води, що під твердю, від вод, що над твердю; і сталося так. І назвав Бог твердь Небом. І був вечір, і був ранок — день другий.

І сказав Бог: Нехай зберуться води, що під небом, в одне місце, і нехай з'явиться суходіл. І стало так. І назвав Бог суходіл Землею, а зібрання вод назвав Морями. І побачив Бог, що це добре. І сказав Бог: Нехай земля вродить траву, зілля, що дає насіння, і плодове дерево, що приносить плід за родом своїм, у якому його насіння, на землі. І стало так. І земля вивела траву, зілля, що дає насіння за родом своїм, і дерево, що приносить плід, у якому його насіння, за родом своїм. І побачив Бог, що це добре. І був вечір, і був ранок — день третій.

І сказав Бог: Нехай будуть на небесній тверді світила, щоб відділяти день від ночі; і нехай вони будуть на знамення, і для пір, і для днів, і для років; і нехай вони будуть світилами на небесній тверді, щоб світити на землю. І сталося так. І створив Бог два великі світила: більше світило — щоб панувати над днем, і менше світило — щоб панувати над ніччю; і також створив зорі. І поставив їх Бог на небесній тверді, щоб світити на землю, і щоб панувати над днем і над ніччю, і щоб відділяти світло від темряви; і побачив Бог, що це добре. І був вечір, і був ранок — день четвертий.

І сказав Бог: Нехай води рясно породять живих істот, що рухаються і мають життя, і птаство, що літає над землею в просторах небесної тверді. І створив Бог великих китів, і кожна живу істоту, що рухається, яку води рясно породили, за родом їхнім, і всяке крилате птаство за родом своїм; і побачив Бог, що це добре. І благословив їх Бог, кажучи: Плідіться й розмножуйтесь, і наповніть води в морях, а птаство нехай розмножується на землі. І був вечір, і був ранок, день п'ятий.

І сказав Бог: Нехай земля виведе живу істоту за своїм родом: худобу, плазунів і звірів земних — за їхнім родом. І сталося так. І вчинив Бог звірів земних за їхнім родом, і худобу за її родом, і все, що повзає по землі, — за своїм родом; і побачив Бог, що це добре. І сказав Бог: Створімо людину за образом нашим, за подобою нашою; і нехай панують над рибою морською, і над птаством небесним, і над худобою, і над усією землею, і над усяким плазуном, що повзає по землі. І створив Бог людину за образом своїм; за образом Божим створив його; чоловіком і жінкою створив їх. І благословив їх Бог, і сказав їм Бог: Плідіться й розмножуйтесь, і наповнюйте землю та підкорюйте її; і пануйте над рибою морською, і над птаством небесним, і над кожною живою істотою, що рухається по землі. І сказав Бог: Ось я дав вам усю траву, що приносить насіння, яка на поверхні всієї землі, і кожне дерево, на якому плід дерева, що дає насіння; це буде вам на їжу. А всім звірам земним, і всьому птаству небесному, і всьому, що повзає по землі, у чому є життя, я дав усю зелену траву на їжу; і сталося так. І побачив Бог усе, що він учинив, і ось, воно було дуже добре. І був вечір, і був ранок — день шостий. Так були завершені небо й земля, і все їхнє воїнство. І сьомого дня Бог закінчив свою працю, яку він творив; і спочив сьомого дня від усієї своєї праці, яку він творив. І благословив Бог день сьомий і освятив його, бо в ньому він спочив від усієї своєї праці, яку Бог створив і зробив. Буття 1:1–2:3.

Попередні вірші становлять повне свідчення творіння, підкреслюючи, що Боже слово має творчу силу.

Нехай уся земля боїться Господа; нехай усі мешканці світу благоговіють перед Ним. Бо Він сказав — і сталося; Він повелів — і воно стало непорушним. Псалми 33:8, 9.

Та сама творча сила, що створила світ, використовується Христом для перетворення людей.

Творча енергія, що покликала світи до існування, перебуває у слові Божому. Це слово надає силу; воно породжує життя. Кожне повеління — це обітниця; прийняте волею, прийняте душею, воно приносить із собою життя Безмежного. Це слово перетворює природу й відтворює душу за образом Божим.

Життя, дароване таким чином, підтримується так само. «Кожним словом, що виходить з уст Божих» (Матвія 4:4) житиме людина. Освіта, 126.

Об'явлення Ісуса Христа наголошує на тому, як Слово Боже передається людям. Воно передається від Отця — Синові, ангелові, пророкові, який записує його й надсилає церквам. Процес спілкування, викладений на початку й у кінці книги Об'явлення, також проілюстровано Яковою драбиною, по якій ангели піднімаються й спускаються. Його ілюструють і дві золоті трубки Захарії, що приносять оливу до святині. Процес спілкування між Богом і людиною є темою біблійного пророцтва, а послання, яке надсилається, містить творчу силу, що створила весь світ. У процесі спілкування в першому розділі Об'явлення слід розуміти, що послання, передане церквам, містить силу перетворити Лаодикійця на Філадельфійця.

Хоч би ми розглядали початок чи кінець Старого або Нового Заповіту, це те саме послання. Бог передає остаточне попереджувальне послання, і воно містить творчу силу Бога, якщо його почують і збережуть. Послання, що здійснює це, вписане у божественні рамки Альфи й Омеги. Початок, середина й кінець. Три єврейські літери, які разом утворюють слово «істина», є вічним Євангелієм, а літери та їхні значення, а також слово, яке вони утворюють, поєднуючись одна з одною, символізують принцип і також Того, хто є Альфою й Омегою. Це підкреслює Його творчу силу. Останні три слова оповіді про творіння, кожне починається з трьох літер — у тому порядку, що складає слово «істина».

Три слова, що завершують оповідь про створення світу, починаються з трьох літер, які разом утворюють слово «істина». Останні три слова вірша починаються, відповідно, з літер א (Алеф), מ (Мем) і ל (Лав) у такому порядку. Ці три слова перекладаються як «Бог», «створив» і «зробив». Те, що ці слова починаються, відповідно, з літер א (Алеф), מ (Мем) і ל (Лав) у такому порядку, додатково підкреслює завершеність і впорядкованість оповіді про створення. Цю закономірність відзначали юдейські коментатори як цікаву мовну особливість єврейського тексту.

Оповідь про створення починається словами «на початку» і закінчується трьома словами, що символізують Альфу й Омегу, початок і кінець, першого й останнього. Творча сила, проілюстрована у свідченні Буття, починається й закінчується підписом дивовижного мовознавця.

Те, що початок чогось ілюструє його кінець, — саме на цьому наголошував пророк Іван, коли, пишучи про те, що тоді було, він водночас писав і про те, що буде.

Останнє попереджувальне послання Іллі, представлене наприкінці Старого Завіту, визначає той самий пророчий принцип у контексті кризи недільного закону та наближення семи останніх кар.

«Правило першої згадки» і все, що воно собою являє, є тією «рамкою», у якій має бути розміщена «теперішня істина». Ця рамка — це «правило першої згадки», що також є одним із атрибутів Бога.

У книзі Даниїла, що представляє початок Адвентизму, і книзі Об'явлення, що представляє кінець Адвентизму, ми знаходимо різючі паралелі, якщо розглядати це крізь призму принципу «перше ілюструє останнє». Книга Даниїла розкриває одну з рис Ісуса, вживаючи ім'я Палмоні, що означає «дивний числитель таємниць». Даниїл також представляє Ісуса як Михаїла, архангела. Іван покликаний зробити те саме, що й Даниїл, і він називає не майстра математики чи провідника ангелів, а майстра мови. Коли ми розглядаємо Ісуса як майстра абетки, слід звернути увагу на Псалом 119 — найдовший розділ у Біблії.

Псалом 119 є алфавітним акростихом, тобто кожен вірш у кожній строфі з восьми віршів починається тією самою літерою. В єврейському алфавіті двадцять дві літери, тож є двадцять дві строфи по вісім віршів. Кожна строфа відповідає черговій літері алфавіту (у порядку алфавіту), і кожен із восьми віршів, що належать цій літері, починається саме з неї. Є по вісім віршів на кожен літеру, тож вісім віршів, помножені на двадцять дві літери єврейського алфавіту, становлять сто сімдесят шість рядків. Псалом підкреслює послух Богові, який є Богом порядку (звідси акростихна структура), а не хаосу.

Ще однією помітною темою в Псалмі 119 є глибока істина про те, що Боже Слово є вседостатнім. Протягом усього Псалма 119 вжито вісім різних термінів щодо Божого Слова: закон, свідчення, повчання, устава, заповіді, суди, слово і постанови. Майже в кожному вірші згадується Боже Слово. Псалом 119 стверджує не лише характер Писання, але й те, що Боже Слово відображає сам характер Бога. Зверніть увагу на ці атрибути Бога, подані в Псалмі 119:

1. Праведність (вірші 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. Надійність (вірш 42)
3. Правдивість (вірші 43, 142, 151, 160)
4. Вірність (вірш 86)
5. Незмінність (вірш 89)
6. Вічність (вірші 90, 152)
7. Світло (вірш 105)
8. Чистота (вірш 140)

Псалом починається двома блаженствами. «Блаженні» ті, чії шляхи бездоганні, які живуть за Божим законом, які дотримуються Його постанов і шукають Його всім своїм серцем. Ось уроки для нас у цьому великому Псалмі. Боже Слово достатнє, щоб зробити нас мудрими, наставити нас у праведності й приготувати нас до всякого доброго діла (2 Тимофія 3:15–17).

Звісно, Псалом 119 є частиною теми, яка в релігійному світі здебільшого лишається невіршеною. Йдеться про те, який вірш є середнім віршем Біблії і який розділ є середнім розділом Біблії. Якщо пошукати в інтернеті, ви знайдете різні аргументи, зосереджені на тому, якою саме Біблією ви користуєтеся, і так далі, і тому подібне. Проблема кожної позиції в цій дискусії полягає в тому, що визначення середини Біблії — чи то вірша, чи розділу — має визначитися автором Біблії, а не людським дослідником чи критиком Біблії.

Біблія вчить, що всьому є початок і кінець. Усьому свій час.

Усьому свій час, і час кожній справі під небом: час народжуватися і час померати; час садити і час виривати те, що посаджене. Екклезіяст 3:1, 2.

Є час народжуватися і час померати, але є також життя, що відбувається між початком і кінцем нашого життя. Народження — це коротка мить, як і смерть. Життя — це середина, і зазвичай з ним пов'язано набагато більше історії, ніж із часом, коли ми народжуємося, і часом, коли ми помираємо.

Середина у «правилі першої згадки» зазвичай має значно більше свідчень, ніж початок і кінець. Шукати один вірш чи розділ у Біблії й визначити його як середину — це ігнорувати біблійні свідчення, навіть якщо початок і кінець по суті є точками в часі; середина зазвичай є періодом часу. Звісно, початок, кінець і середина узгоджуватимуться між собою, хоча часто той самий орієнтир у кінці є протилежним початку.

Ісус ототожнив Івана Хрестителя з Іллею, і обоє ілюструють один і той самий пророчий ланцюг подій, але Іллю переслідувала зла жінка (Єзавель), яка намагалася ув'язнити й убити його, але їй це не вдалося. Івана, який був символом Іллі, зла жінка (Продіада) намагалася ув'язнити й убити — і їй це вдалося. Ілля та Іван є взаємозамінними символами, але мають деякі пророчі риси, які є протилежними, однак усе ж паралельні між собою. Ілля не помер, Іван помер. Розуміння того, що пророчі віхи, які узгоджуються між собою, часто є протилежностями, дозволяє тим, хто бажає, побачити, що середина Біблії — Псалом 118.

Коли ми застосовуємо принцип правила першої згадки, як ми його визначали, то виявляємо, що початком середини Біблії є Псалом 117 — найкоротший розділ у Біблії, що складається з двох віршів. За ним іде 118-й розділ, який є серединою Біблії, а за 118-м іде 119-й, який є найдовшим розділом у Біблії і завершенням середини Біблії. Чудовий мовознавець позначає початок найкоротшим розділом, а кінець — найдовшим розділом. Вони — два протилежні розділи. Початок — це насіння, а кінець — це місце, де сформувалася цілком зріла рослина, де всі свідчення, розташовані в середині, пов'язані до купи. Зверніть увагу на Псалом 117.

О, хваліть Господа, всі народи: хваліть Його, всі племена. Бо велика до нас Його милість, і істина Господня перебуває навіки. Хваліть Господа. Псалом 117:1, 2.

Слово, яке ми розглядаємо і яке складається з трьох літер, перекладається як «істина» у другому вірші й представляє початок середини Біблії (серединою Біблії є Псалми 117–119). Кінець середини — Псалом 119. Псалом 118 є серединою середини. Псалом 118 розташований між найкоротшим і найдовшим розділами Біблії, а найкоротший, який є початком, подає слово «істина», утворене трьома літерами, що представляють три кроки вічної Євангелії та становлять рамкову структуру для розуміння істини. Ця структура є принципом, що представляє характер Христа як Альфа і Омега.

Кінець середини, тобто 119-й розділ, є абетковим акростихом, розташованим у середині Біблії, що підкреслює чудового мовознавця. Чотири рази в 119-му розділі те саме слово перекладено як «істина».

І не віднімай зовсім слова істини з уст моїх, бо на присуди Твої я надіявся. Вірш 43.

Твоя праведність — праведність вічна, і закон Твій — істина. Вірш 142.

Ти близький, о Господи; і всі Твої заповіді — істина. Вірш 151.

Твоє слово істинне від початку, і кожен із Твоїх праведних присудів перебуває навіки. Вірш 160.

Істина в цих віршах — це правило біблійного пророцтва, яке відкриває кінець з початку, і істина у віршах полягає в тому, що Альфа й Омега поставив Свій підпис у середині Біблії, так само, як Він це зробив для початку й кінця. Підпис Першого й Останнього є "каркасом" для представлення остаточного попереджувального послання третього ангела. Останній фрагмент середньої частини містить чотири вірші, у яких уживається слово, перекладене як "істина", хоча четверте місце перекладено просто як "істинний". Останній із тих чотирьох віршів зазначає, що "від початку" слово є "істинне".

На початку, в оповіді про створення у першому та другому розділах Буття, слово «truth», хоча й не записане прямо, представлене в останніх трьох словах цієї оповіді, бо кожне слово починається з літер, які по порядку утворюють слово «truth». На початку було слово, і Ним було створено все, а свідчення про створення в Бутті починається словами «На початку» і закінчується трьома словами, що представляють істини, пов'язані з властивістю Христа, яка в Ісаї визначена як доказ того, що Він є єдиним Богом.

Середина Біблії (Псалми 117–119) починається в 117-му розділі згадкою про істину, що початок символізує кінець, через використання слова «істина». Це слово утворене трьома літерами, які представляють вічне Євангеліє та послання трьох ангелів і вказують на завершення оповіді про створення. Кінець середини Біблії — це представлення абетки, яке створив чудовий мовознавець, щоб утвердити розуміння того, що те, що нині відкривається стосовно Його характеру, узгоджується з визначенням слова «одкровення», адже Одкровення Ісуса Христа — це послання, покликане представити аспект характеру Христа, який дотепер не був повністю визнаний, якщо взагалі був. Це одкровення узгоджується з лініями історії завіту, бо історія завіту містить свідчення Божих зусиль відкривати Себе через імена в міру того, як Його-історія розгорталася.

Великі принципи Закону, самої природи Бога, втілені у словах Христа на горі. Хто буде на них, той буде на Христі, Скелі віків. Приймаючи слово, ми приймаємо Христа. І лише ті, хто так приймає Його слова, будують на Ньому. «Іншої основи ніхто не може покласти понад покладену, яка є Ісус Христос». 1 Коринтян 3:11. «Немає й іншого імені під небом, даного людям, яким ми маємо спастися». Дії 4:12. Христос, Слово, об'явлення Бога,—вияв Його характеру, Його Закону, Його любові, Його життя,—є єдиною основою, на якій ми можемо збудувати характер, що встоїть. Гора благословень, 148.

Звісно, про цю істину ще можна багато чого сказати, але на цьому ми зупинимося.